

Hymnus, a Magyar nép
dívataros századaiból.
Cséke. Január. 22.
1823

Isten áld meg a Magyart
S kedvel, bővel,
S nyíts feléje védő kart
Ha küzd ellenével,
Bal sors a kis négen tép
Hosszra vág csatát,
Megbünködte már a nép
A múltat s jövőt!

Öseink felhőzárát
Karpat szent bérceire,
Atlatad nyert szép harát
Bendegúzának vére.
S messze búgna labjai
Tiszának, Dunának
Árpád hő magzatjai
Felvirágosának.

Estünk Hunyag mezején
Csak kalászt lergettel,

KÖLCSEY FERENC

ZRÍNYI DALA

Hol van a hon, melynek Árpád vére
Győzelemben csorga szent földére,
Mely nevével hev szerelmet gyújt;
S messze képét bújdoso magzatja,
Még Kalypso keblén is siratja,
S kart feléje búsan vágyva nyújt?

Itt van a hon, ah nem mint a régi,
Pusztaságban nyúlnak el vidéki,
Többé nem győzelmek honja már;
Elhamvadt a magzat hő szerelme,
Nincs magasra vívó szenvedelme,
Jégkebelben fásult szívet zár.

Hol van a bérc, és a vár fölette,
Szondi melynek sáncait védlette,
Tékozva híven életét;
Honnan a hír felszáll, s arculatja
Lángsugárit távol ragyogtatja,
S fényt a késő századokra vét?

Itt van a bérc, s omladék fölette,
Mely a hőst és hírét eltemette,
Bús feledség hamván, s néma hant;
Völgyben ül a gyáva kor s határa
Szűk köréből őse saslakára
Szédeleg ha néha felpillant.

És hol a nép, mely pályát izzadni,
S izzadás közt hősi bért aratni
Ősz atyáknak nyomdokin tanúlt;
S szenvedett bár, s bajról bajra hága,
Hervadatlan volt szép ifjusága,
A jelenben múlt s jövő virúlt?

Vándor állj meg! korcs volt anyja vére,
Más faj állott a kihúnyt helyére,
Gyöngé fővel, romlott, szívtelen;
A dicső nép, mely tanúlt izzadni,
S izzadás közt hősi bért aratni,
Névben él csak, többé nincs jelen.

Szobránc, 1830. július

2011. január 22. szombat, 09:07 - Módosítás: 2011. január 22. szombat, 11:32

2011. január 22. szombat, 09:07 - Módosítás: 2011. január 22. szombat, 11:32

